

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: 345/2017

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE TE ZWOLLE

Beslissing d.d. 9 april 2018 naar aanleiding van de op 28 juli 2017 bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle ingekomen klacht van

A, wonende te B,

k l a a g s t e r

-tegen-

C, psychotherapeut, (destijds) werkzaam te D, wonende te E,

v e r w e e r d e r

1. HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Dit blijkt uit de volgende stukken:

- het klaagschrift

Het college heeft diverse malen telefonisch en per brief aan klaagster verzocht om aanvulling van het klaagschrift onder meer op 11 augustus, 25 augustus en 4 september 2017. Klaagster heeft laten weten het niet op te brengen om de klacht verder aan te vullen. Zij heeft voorts aangegeven dat ze niets meer met de klacht te maken wil hebben en dat ze het oordeel aan de rechter overlaat.

Het college heeft verweerder op 17 oktober 2017 per aangetekende post een tuchtklacht gezonden aan diens praktijkadres met het verzoek om een reactie. Deze is uitgebleven. Ook diverse telefonische pogingen om met verweerder in contact te komen, onder meer op 14 en 20 november 2017, hebben geen resultaat gehad.

Daarop heeft het college op 21 november 2017 – ook omdat er nog van een andere persoon een klacht tegen verweerder is ontvangen – aan de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd verzocht om op grond van artikel 66 lid 2 van de Wet BIG een onderzoek in te stellen. Bij schrijven van 18 december 2017 heeft de Inspectie laten weten geen mogelijkheden te zien om een onderzoek in te stellen.

Op 9 januari 2018 is aan verweerder aangetekend en per gewone post een brief verzonden, nu aan zijn bij de gemeente bekende (geverifieerd) woonadres. Hierin is geschreven dat hij – als hij niet reageert op de ingediende tuchtklachten – het risico loopt dat de klachten zonder zijn verweer worden behandeld en er een zware tuchtrechtelijke maatregel wordt opgelegd.

Op 26 februari 2018 heeft het college bij de gemeente geverifieerd dat verweerder nog steeds op het bekende adres stond ingeschreven. Op die datum zijn de klaagschriften in beide zaken per e-mail aan verweerder gestuurd waarbij hem de gelegenheid is geboden hierop schriftelijk dan wel per e-mail te reageren tot 1 maart 2018 om 10.00 uur.

Op 27 februari 2018 en op 2 maart 2018 is er telefonisch contact geweest met verweerder. Verweerder heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid schriftelijk te reageren op de klacht.

De zaak is behandeld ter openbare zitting van 2 maart 2018. Klaagster is niet verschenen. Verweerder is in persoon verschenen.

Het college heeft tegelijkertijd, in andere samenstelling, de zaak behandeld van klaagster tegen verweerder als psychiater (188/2017). Het college heeft voorts tegelijk maar niet gevoegd de zaken van een andere klaagster tegen verweerder behandeld. (238/2017 en 344/2017). In al deze zaken wordt eveneens vandaag uitspraak gedaan.

2. DE FEITEN

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting dient, voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht, van het volgende te worden uitgegaan.

Klaagster was secretaresse van verweerder die werkzaam was als psychiater/psychotherapeut.

3. HET STANDPUNT VAN KLAAGSTER EN DE KLACHT

Klaagster verwijt verweerder -zakelijk weergegeven- ondermeer :

1. seksuele intimidatie
2. het uitschrijven van medicatie op haar naam voor zijn eigen gebruik;
3. dat hij Xanax-, drank- en gokverslaafd was;
4. onterecht declareren;
5. onterecht vragen van een eigen bijdrage per patiënt;
6. te laat komen en te vroeg vertrekken en wel declareren;
7. het wekenlang afwezig zijn zonder bericht;
8. het laten zien van privé behandelopnames aan kennissen;
9. fraude tegenover compagnons;
10. het de vrije hand geven aan compagnons om klaagster te intimideren;
11. dat hij ene F heeft betrokken bij de behandeling van een patiënt;
12. dat hij een patiënt/patiënten valse verklaringen tegen klaagster heeft laten afleggen;
13. het zonder overleg verlagen van medicatie;

14. dat hij een patiënt beter heeft verklaard, zonder juiste diagnose;
15. dat hij stagiaires heeft laten werken en declareren zonder supervisie.

4. HET STANDPUNT VAN VERWEERDER

Ter zitting heeft verweerder een aantal verwijten betwist. Voor zover relevant zal op het verweer van verweerder worden ingegaan bij de beoordelingen van de klachtonderdelen.

5. DE OVERWEGINGEN VAN HET COLLEGE

5.1

Het college dient in de eerste plaats de vraag te beantwoorden of klaagsters ontvankelijk is in haar klachten. Verweerder is als psychotherapeut onderworpen aan tuchtspraak ter zake van handelen of nalaten in strijd met de zorg die hij in die hoedanigheid behoort te betrachten ten opzichte van zijn patiënten. Hoewel verweerder stelt dat hij met klaagster uitsluitend een werkgever-werknemer-relatie had, is het college van oordeel dat hij daarnaast ook een arts-patiënt-relatie met haar onderhield. Daarbij baseert het college zich op het feit dat verweerder – zoals hij ter zitting heeft erkend – medicijnen voorschreef aan klaagster in verband met haar psychische klachten. Voor zover de verwijten betrekking hebben op die relatie, is het handelen van verweerder tuchtrechtelijk toetsbaar op grond van artikel 47, lid 1, onder a van de Wet BIG.

Daarnaast is verweerder onderworpen aan tuchtspraak ter zake van enig ander handelen of nalaten in zijn hoedanigheid van psychiater dat in strijd is met het belang van een goede uitoefening van individuele gezondheidszorg. Uit artikel 65 van de Wet BIG volgt echter – voor zover in dit geval van belang – dat alleen een rechtstreeks belanghebbende een zaak kan aanbrengen bij een tuchtcollege. Beoordeeld moet dus worden in hoeverre klaagster een rechtstreeks belang heeft bij de beoordeling van de door haar ingediende klachtonderdelen.

De klachtonderdelen 1, 2, 10 en 12 hebben betrekking op handelingen van verweerder die rechtstreeks betrekking hebben op klaagster. Klaagster is ten aanzien van die klachtonderdelen te beschouwen als rechtstreeks belanghebbende.

Van de andere klachtonderdelen kan niet zonder meer worden aangenomen dat klaagster bij de beoordeling daarvan een rechtstreeks belang heeft. Door haar is niet toegelicht waarom en op welke manier zij in haar belang is geschaad door de verwijten die door haar zijn gemaakt onder 3 tot en met 9, 11 en 13 tot en met 15. Voor zover het verwijten zijn waar patiënten hinder van hebben kunnen ondervinden, valt uit het klaagschrift niet op te maken dat klaagster daar ook zelf als patiënt hinder van heeft ondervonden. Zo heeft zij niet gesteld dat verweerder ook aan haar betaling voor de eigen bijdrage heeft gevraagd (onderdeel 5), dat opnames van haar behandelingen aan kennissen zijn getoond (onderdeel 8) of dat verweerder haar medicijnen zonder overleg heeft verlaagd (onderdeel 13). Nu door klaagster niet is toegelicht op welke wijze zij rechtstreeks belanghebbende is bij de klachtonderdelen 3 tot en met 9, 11 en 13 tot en met 15, kan zij naar het oordeel van het college niet in deze klachtonderdelen worden ontvangen.

5.2

Hierna gaat het college in op de klachtonderdelen 1, 2, 10 en 12. Het college wijst er allereerst op, dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

5.3

Naar aanleiding van het verwijt van klaagster dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan seksuele intimidatie, overweegt het college dat uit het klaagschrift niet blijkt of klaagster zich persoonlijk door verweerder seksueel geïntimideerd heeft gevoeld, of dat hij zich in het algemeen tegenover patiënten schuldig maakte aan seksuele intimidatie. Tijdens de behandeling van de klacht ter zitting is er van uitgegaan dat klaagster zich persoonlijk door verweerder seksueel geïntimideerd heeft gevoeld. Verweerder heeft ter zitting ontkend dat daarvan sprake is geweest. Hij heeft toegelicht dat klaagster zijn dochter zou kunnen zijn, dat hij haar ziet als een problematische vrouw en dat zij tijdens de gezamenlijke lunch haar problemen bespraken. Hij gaf haar voorlichting over haar psychische problematiek. Nu klaagster het verwijt van seksuele intimidatie op geen enkele wijze heeft onderbouwd, niet heeft geëxpliciteerd welk gedrag verweerder heeft vertoond en evenmin heeft toegelicht waarom er volgens haar sprake is geweest van seksuele intimidatie, heeft het college – gelet op de betwisting van het verwijt door verweerder – geen grond om aan te nemen dat verweerder zich aan seksuele intimidatie jegens klaagster heeft schuldig gemaakt. Dit klachtonderdeel wordt daarom ongegrond verklaard.

5.4

Naar aanleiding van het verwijt dat verweerder medicatie heeft uitgeschreven op naam van klaagster voor zijn eigen gebruik, heeft verweerder ter zitting erkend dat hij medicijnen uitschreef voor klaagster en dat hij haar af en toe vroeg of hij een paar strips tabletten van haar kon krijgen voor eigen gebruik. Hij heeft verder gesteld dat hij de medicijnen niet heeft voorgeschreven om ze zelf te gebruiken; klaagster had ze zelf ook nodig.

Naar het oordeel van het college is het onacceptabel dat een psychotherapeut medicijnen die hij als arts uitschrijft voor een patiënt, terugvraagt voor eigen gebruik. Dit doet afbreuk aan de behandelrelatie en aan het vertrouwen dat een patiënt in de behandelaar moet kunnen stellen. Daarbij is niet relevant dat de medicijnen ook door klaagster zelf werden gebruikt. Door dit gedrag is verweerder niet gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening. Het klachtonderdeel is dan ook gegrond.

5.5

Naar aanleiding van het verwijt dat verweerder zijn compagnons de vrije hand gaf om klaagster te intimideren, heeft verweerder ter zitting het volgende verklaard. Hij is enkele jaren geleden benaderd door twee mannen, die zeiden hem te willen helpen. Op dat moment had hij die hulp nodig om zijn zaak te kunnen redden. Achteraf bleken het criminelen te zijn die zich met al zijn zaken gingen bemoeien. Zij wilden ook dat er een andere secretaresse kwam en probeerden verweerder te dwingen klaagster te ontslaan. Zij kwamen naar de praktijk. De houding van één van hen, F genoemd, kon daarbij intimiderend overkomen. Verweerder heeft daarna belemmerd dat zij nog naar de praktijk kwamen.

Het college stelt vast dat de verweten gedraging geen handelen of nalaten is als bedoeld in artikel 47, eerste lid, onder a van de wet BIG. Het gestelde gedrag was immers niet gericht tegen klaagster als patiënt, maar tegen klaagster als secretaresse. Dat verweerder niet heeft kunnen voorkomen dat F een intimiderende houding ten opzichte van haar heeft aangenomen, is niet aan te merken als handelen of nalaten van verweerder als psychiater dat in strijd is met het belang van een goede uitoefening van individuele gezondheidszorg, zoals bedoeld in artikel 47, eerste lid, onder b van de Wet BIG. Dat betekent dat, wat er ook zij van het handelen of nalaten van verweerder, dit niet is onderworpen aan tuchtrechtspraak. Dit klachtonderdeel is daarom niet ontvankelijk.

5.6

Naar aanleiding van het verwijt dat verweerder een patiënt/patiënten valse verklaringen tegen klaagster heeft laten afleggen, heeft verweerder ter zitting het volgende verklaard. Hij hoorde van patiënten dat klaagster zich in haar functie van secretaresse negatief over hem uitliet tegenover de patiënten. Omdat hij overwoog haar te ontslaan, heeft hij een aantal patiënten gevraagd daarover een verklaring op te stellen. Dat waren geen valse verklaringen, maar verklaringen over feitelijke gebeurtenissen, aldus verweerder. Het college stelt vast dat de verweten gedraging geen handelen of nalaten is als bedoeld in artikel 47, eerste lid, onder a van de wet BIG. Het gestelde gedrag was immers niet gericht tegen klaagster als patiënt, maar tegen klaagster als secretaresse. Evenmin kan worden gezegd dat sprake is van handelen of nalaten van verweerder als psychiater dat in strijd is met het belang van een goede uitoefening van individuele gezondheidszorg, zoals bedoeld in artikel 47, eerste lid, onder b van de wet BIG. Dat betekent dat, wat er ook zij van het handelen of nalaten van verweerder, dit niet is onderworpen aan tuchtrechtspraak. Dit klachtonderdeel is daarom niet ontvankelijk.

5.7

Gelet op het voorgaande is één klachtonderdeel naar het oordeel van het college gegrond en moet een maatregel worden opgelegd. Bij het bepalen daarvan is rekening gehouden met het volgende. Door aan klaagster voorgeschreven medicijnen aan haar terug te vragen voor eigen gebruik, heeft verweerder basale waarden die aan een arts-patiënt-relatie ten grondslag horen te liggen geschonden. Verweerder heeft er geen blijk van gegeven in te zien dat zijn handelen onjuist is geweest. Tot slot overweegt het college dat verweerder niet eerder geconfronteerd is geweest met een gegrond tuchtrechtelijk verwijt. Alles bij elkaar genomen is het college van oordeel dat de maatregel van een berisping op zijn plaats is.

6. DE BESLISSING

Het college verklaart de klacht deels gegrond en berispt verweerder.

Aldus gedaan door mr. P.E.M. Messer-Dinnissen, voorzitter, S.M. Pol en R. van der Ree, leden-psychotherapeuten in tegenwoordigheid van mr. B.E.H. Zijlstra-Bauer, secretaris, en uitgesproken in het openbaar op 9 april 2018 door mr. A.L. Smit, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. H. van der Poel-Berkovits, secretaris.

voorzitter

secretaris

Tegen deze beslissing kan binnen zes weken na de dag van verzending van het afschrift ervan schriftelijk hoger beroep worden ingesteld bij het Centrale Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg door:

- a. de klager en/of klaagster, voor zover de klacht is afgewezen, of voor zover hij/zij niet-ontvankelijk is verklaard;
- b. degene over wie is geklaagd;
- c. de hoofdinspecteur of de regionale inspecteur van de volksgezondheid, wie de aan-gelegenheid uit hoofde van de hun toevertrouwde belangen aangaat.

Het tot het Centrale Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg gerichte beroepschrift wordt ingezonden bij de secretaris van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Zwolle, door wie het binnen de beroepstermijn moet zijn ontvangen.